

Arrest

nr. 123 826 van 13 mei 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE II DE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 12 november 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 30 september 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9 *bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 februari 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 15 februari 2014.

Gelet op de beschikking van 13 maart 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 april 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat W. GELUYKENS, die *loco* advocaat S. VANBESIEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 30 september 2013 een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot

verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) onontvankelijk wordt verklaard, daar geen buitengewone omstandigheden voorliggen. Deze beslissing wordt verzoekende partijen op 11 oktober 2013 ter kennis gebracht. Dit is de eerste bestreden beslissing.

1.2. Tevens op 30 september 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, die op 11 oktober 2013 aan verzoekende partijen ter kennis wordt gebracht. Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekende partijen voeren in een enig middel een schending aan van de artikelen 9bis, 52 en 62 van de vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 3 en 6 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 en van de rechten van verdediging.

2.2. Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet aan de partijen bij beschikking de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* werd het volgende gesteld: *“Het middel lijkt ongegrond.*

De eerste bestreden beslissing geeft duidelijk de juridische grondslag aan en bevat een feitelijke motivering die evenredig is aan het gewicht van de genomen beslissing op basis van de elementen die op het moment van die bestreden beslissing in het dossier aanwezig waren. De eerste bestreden beslissing werd formeel gemotiveerd. Een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 9bis en 62 van de vreemdelingenwet en van de motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

Verder dient erop gewezen te worden dat in de eerste bestreden beslissing uiteengezet wordt waarom de verschillende elementen die de verzoekende partij als buitengewone omstandigheid heeft aangevoerd, niet als buitengewone omstandigheden kunnen beschouwd worden. De verzoekende partij geeft niet concreet aan op welke elementen van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet niet zou zijn ingegaan, omtrent welke elementen geen zorgvuldig onderzoek zou zijn gebeurd en omtrent welke elementen niet afdoende zou zijn gemotiveerd. Voorts kan er nog op gewezen worden dat, daar waar de verzoekende partij met haar kritiek blijkt geeft van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, elementen uit haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet herhaalt en tevens nieuwe elementen aanhaalt, die niet waren opgenomen in haar verzoekschrift, namelijk dat zij het feit dat zij niet naar haar land van herkomst kan terugkeren omdat zij vreest voor haar leven en omdat er in Tsjetsjenië geen Belgische ambassade is en zich naar Rusland begeven om politieke en geografische redenen niet haalbaar is als buitengewone omstandigheid aanduidt, het onderzoek van deze andere beoordeling en deze elementen te dezen de Raad uitnodigt tot een opportuniteitsonderzoek hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort.

Ook oordeelde de Raad van State dat men een voorwaarde aan de wet toevoegt indien de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel wordt toegepast. In dat geval beschikt de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer - wat dus in strijd is met de discretionaire bevoegdheid waarover de staatssecretaris beschikt (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RVS 1 december 2011, nr. 216.651). In casu lijkt het onderdeel van het betoog van de verzoekende partij dat tot doel heeft een toepassing van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te verkrijgen aldus niet dienstig.

Waar de verzoekende partij de schending van artikel 52 van de vreemdelingenwet, van de rechten van verdediging en van artikel 6 van het EVRM in de hoofding van haar middel aanvoert, wijst de Raad er op dat zij op geen enkele wijze toelicht waarom zij van oordeel is dat deze worden geschonden. Een algemene verwijzing uit niet de voldoende duidelijke en precieze omschrijving van de geschonden geachte rechtsregels en beginselen die is vereist omdat er sprake zou kunnen zijn van een middel als bedoeld in artikel 39/78 i.o. 39/69, §1, 4° van de vreemdelingenwet. Deze onderdelen van het middel, waarbij de aangevoerde schending niet wordt toegelicht is onontvankelijk. Ten overvloede wijst de Raad er op dat artikel 52 van de vreemdelingenwet, dat de toekenning van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus betreft, geenszins betrekking heeft op de bestreden beslissingen.

Wat de vermeende schending van artikel 3 van het EVRM betreft, laat de verzoekende partij na uiteen te zetten en met concrete elementen aan te tonen op welke wijze de bestreden beslissingen deze bepaling zouden schenden.

De verzoekende partij voert geen andere grieven aan tegen het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13)."

Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met de in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vragen om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog hun visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 15 februari 2014 dienen de verzoekende partijen een vraag tot horen in.

In het proces-verbaal van terechtzitting van 8 april 2014 staat het volgende vermeld: *"De kamervoorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vraag tot horen. De verzoekende partij verwijzen naar haar verzoekschrift en wijst op één aspect: er wordt gesteld dat nieuwe gegevens worden aangebracht in het verzoekschrift, met name de onmogelijkheid om als Tsjetsjeen een aanvraag in te dienen in Moskou of Sint-Petersburg. Dit is echter geen nieuw gegeven, de DVZ gaat hier voorbij aan de politieke realiteit en het behoort tot de standaard onderzoekstaak van DVZ om dit in het kader van aanvragen 9bis te onderzoeken. De verwerende partij verwijst naar haar nota."*

In de mate dat verzoekende partijen slechts verwijzen naar hun verzoekschrift, merkt de Raad dat zij op deze manier op geen enkele wijze de grond zoals opgenomen in de beschikking van 3 februari 2014 betwisten, laat staan weerleggen. Waar verzoekende partijen aangeven van mening te zijn dat de onmogelijkheid om als Tsjetsjeen een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen in Moskou of Sint-Petersburg geen nieuw element is, maar een politieke realiteit waarmee de Dienst Vreemdelingenzaken had moeten rekening houden, merkt de Raad op dat overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet de aanvrager de plicht heeft om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). In tegenstelling tot hetgeen de verzoekende partijen op de terechtzitting voorhouden, diende voormelde onmogelijkheid om zich in Moskou of Sint-Petersburg aan te bieden aldus uitdrukkelijk door de verzoekende partijen bij hun aanvraag te worden aangegeven en kan niet worden vastgesteld dat dergelijk element tot *"de standaard onderzoekstaak"* van de verwerende partij zou behoren.

Gelet op bovenstaande, maken de verzoekende partijen niet aannemelijk dat de beschikking onterecht werd genomen. Zodoende brengen zij dan ook geen elementen aan die ertoe zouden nopen anders te oordelen dan hetgeen reeds in voornoemde beschikking werd aangegeven. De inhoud van de beschikking blijft daardoor overeind en het beroep dient te worden verworpen.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring behandeld.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting dertien mei tweeduizend veertien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET